Tončka Stanonik

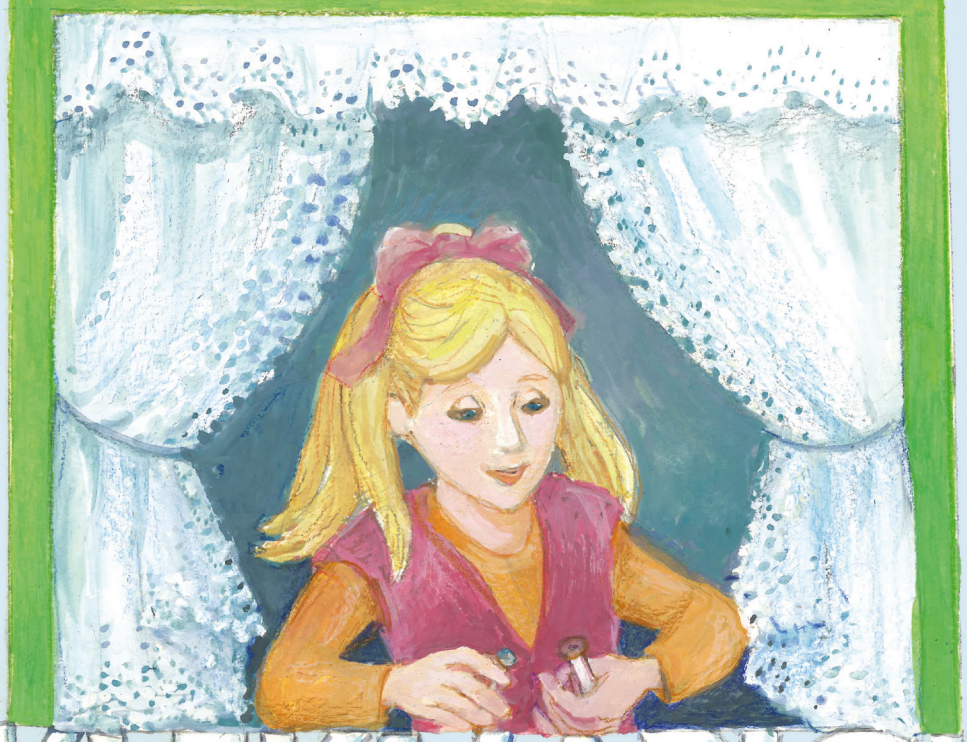

KLEKLJARICA POLONCA

Ilustrirala Dunja Kofler

Mohorjeva
Celovec

Tončka Stanonik

KLEKLJARICA POLONCA

Tončka Stanonik
KLEKLJARICA POLONCA

Ilustracije: Dunja Kofler
Izdelava čipk: Tončka Stanonik
Jezikovni pregled: Bora Zlobec Jurčič
Urednik: Hanzi Filipič
Prelom: HercogMartini

© 2021: Mohorjeva založba, Celovec–Ljubljana–Dunaj

Izdala, založila in tiskala Mohorjeva družba v Celovcu 2021
Za družbo: Franc Kelih in Karl Hren

1. izdaja 2021
Naklada: 500 izvodov
Cena: 24,90 €

ISBN 978-3-7086-1168-6

Izdajo slikanice je sofinancirala Javna agencija za knjigo Republike Slovenije.

JAK JAVNA AGENCIJA ZA KNJIGO RS

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-34

STANONIK, Tončka
Klekljarica Polonca / Tončka Stanonik ; ilustracije Dunja Kofler ; [izdelava čipk Tončka Stanonik]. - 1. izd. - Celovec : Mohorjeva založba, 2021

ISBN 978-3-7086-1168-6
COBISS.SI-ID 85500419

Tončka Stanonik

KLEKLJARICA POLONCA

Ilustrirala Dunja Kofler

Mohorjeva
Celovec

To je pravljica o mali klekljarici Polonci.
Ni živela za devetimi gorami in devetimi vodami, kot se to v pravljicah pogosto dogaja. Do njenega doma ni prijezdil princ na belem konju, da bi jo odpeljal na svoj mogočni grad. Polonca tudi ni živela v sivi davnini, pač pa v letih, ki se jih morda kdo še spominja.
Zdelo se je, kakor da od nekdaj sedi za klekljarsko blazino in kleklja. Bila je in je ostala samo mala klekljarica.
In zakaj se je potem znašla v pravljici?
Le kdo bi vedel! Toda jaz vam o njej lahko povem tole.

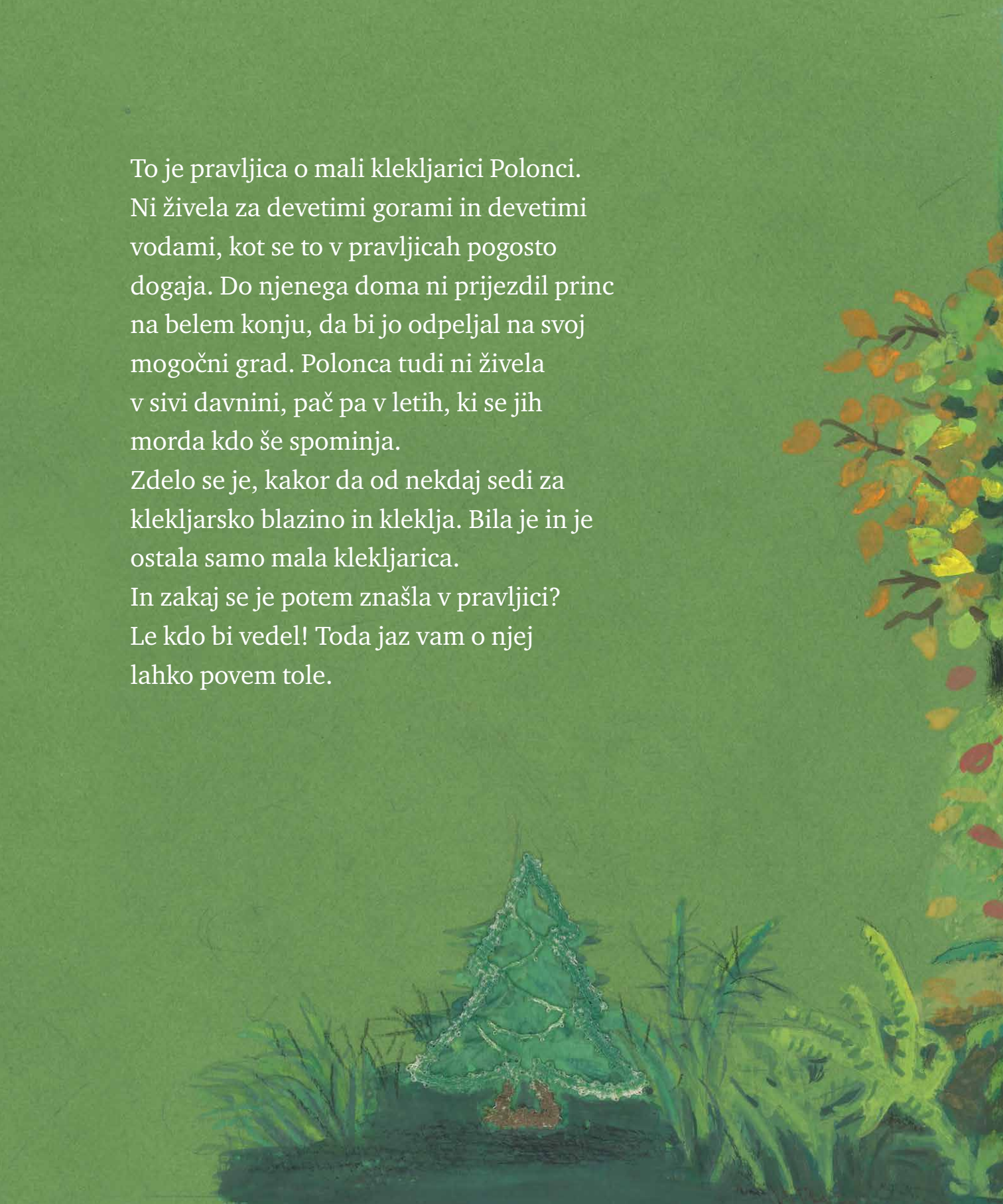

Pod pobočjem strmega hriba, poraslega z gozdom, se je skrivala majhna hiša s še manjšimi okni, v njej pa je živela družina s kopico otrok. Oče je drvaril in v gozdu postavljal oglarske kope, mati in otroci pa so doma klekljali. Vsi po vrsti. Tudi fantiči so med prsti prav spretno premetavali kleklje, posebno pozimi, ko zanje ni bilo drugega dela. Tako se je družina preživljala.

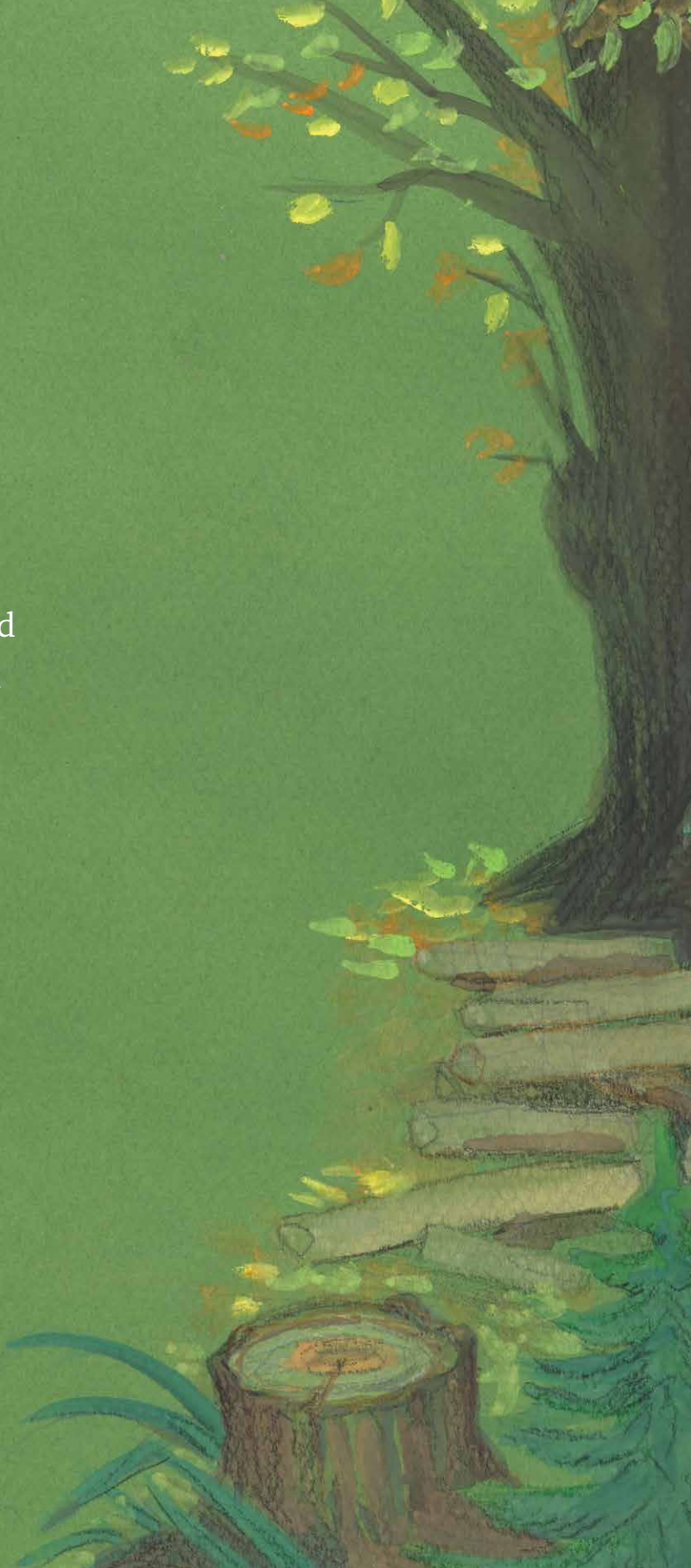

Ko so otroci odrasli, so drug za drugim odšli skozi gozd v vasi in mesta in si poiskali delo, le Polonca je ostala doma.
Klekljala je in skrbela za ostarele starše. Ko so ti umrli, je ostala čisto sama v hiši sredi gozda.
Največkrat je sedela pri oknu, da ji je bela svetloba padala naravnost na klekljarsko blazino, kajti klekljala je dan za dnem, od jutra do noči, od zgodnje jeseni do pozne pomladi. Samo poleti je njena klekljarska blazina počivala. Premetavala je kleklje in skrbno sledila vzorcu, ki je bil z bucikami pripet na klekljarsko blazino, zategovala niti in jih med seboj povezovala s kvačko. Ko je bila čipka narejena, je niti zakvačkala v drobne zanke, povezala kleklje in jih odstrigla. Zdaj je morala čipko samo še odpeti. To pa je naredila tako, da je iz klekljarske blazine pobrala vse bucike, s katerimi je bila čipka pritrjena na papirnato predlogo. S pogledom je nežno pobožala svoj izdelek. Bila je zadovoljna. Čipko je potem položila na belo platno, da se je lepo poravnala, in ko je naredila veliko čipk, se je z njimi odpravila v dolino in jih prodala.

Trgovec je z njenimi čipkami potoval
po svetu, obhodil slavna mesta,
obmorska letovišča in velika pristanišča.
Bil je povsod, kjer so se zbirali premožni
ljudje. Celo tja na daljni sever
ga je peljala pot.